

Ohnivý muž na Čebíně

Text: O ohnivém muži na Čebíně

1.

V Jilmu žil kdysi sedlák Jíra. Byl to člověk lakomý a zlý. Pro korunu by si nechal koleno vrtat, a když už musel nějaký peněz vydat, tak jej mnohokrát v dlani obrátil. Svůj statek střežil jako oko v hlavě. Jednoho podzimního večera, když venku zuřila bouře s vichřicí a ani psa by nevyhnal, zaslechl Jíra před vraty hlasy. Vstal tedy z postele, oblékl se a šel se podívat, kdo jej ruší.

Naplnila se Tvá předpověď?

2.

„Sedláku, vyhořeli jsme, slituj se, nemáme kam hlavu složit, stačí nám stodola se senem.“ Před statkem stála skupinka lidí. A prosila Jíru, aby jim poskytl nocleh. To ale šeredně narazili. Jíra je hnal, ani přes práh ohřát je nepustil, a ještě pustil psy. Pak zalezl zpět do vyhráté postele a usnul. Náhle k němu ve snu promluvil hlas.

Naplnila se Tvá předpověď?

3.

„Jíro, slyšel jsi o Čebíně? O ohnivém muži?“ Sedlák se celý zpocený posadil na postel. Báł se zlých snů a trvalo dlouho, než se mu podařilo znova usnout.

„Navštiv Čebín o půlnoci! Navštiv ohnivého muže.“ Ozvalo se, jen co trochu zabral. Jíra do rána už strachy neusnul. Další noc se opakovalo totéž, hrůzostrašný hlas jej lákal na rozpadlý dvorec Čebín, který před lety vyhořel. A příští noc zase. Nevyspalý a unavený sedlák se jedné noci zvedl a vyrazil do tmy venku, podél potoka směrem k Čebínu.

Hrůzou mu jen zuby jektaly. Ale kráčel dál, s hlavou sklopenou strachy se báł i dívat na cestu. Náhle si všiml, že stojí na místě, kde byl dříve dvůr Čebín. Ohněm zčernalé trámy zarostlé vysokou trávou a pár ohořelých polorozpadlých zdí, to jediné ze statku zbylo.

„Co tu hledáš?“ ozvalo se. V Jírovi by se krve nedořezal, ihned věděl, kdo k němu mluví.

Naplnila se Tvá předpověď?

4.

Ohnivý muž z Čebína!

„Kde jsi vzal tu drzost a odvalu přijít sem o půlnoci? Odtud ještě nikdo živý neodešel, svůj dvůr si ohlídám!“ V sedlákově byla malá dušička. Strachy o život tiše promluvil.

„Ve snu jsem slyšel hlasy, abych navštívil Čebín o půlnoci...“ A pak pokračoval dál. Hrůzou vyklopil ohnivému muži vše o lidech, kterým vyhořelo stavení, a i to, jak je vyhnal do deště.

„Stačí!“ vykřikl ohnivý muž. „Teď budu mluvit já.“ „Kdysi když ještě Čebín stál, přitáhli k němu v zimě kejklíři. Prosili mě, abych je schoval před lupiči, kteří je pronásledují. Vyhnal jsem ty vandráky a vysmál se jim. Druhý den je našli v lesích pobité do jednoho. V noci pak začal Čebín hořet. A já s ním. A hořím dodnes. Ty dopadneš stejně, jestli sám sebe nezměníš. Pokud to dokážeš, pak i mě osvobodíš z tohoto prokletí.“

Naplnila se Tvá předpověď?

5.

Poté ohnivý muž zmizel. Vyděšený Jíra upaloval zpět do vesnice. Hlas k němu ve snu již nemluvil, ale sedlák stejně nespal dobře.

Jíra se snažil být lepším, ale nešlo to. Lidé jej už znali, takže po něm nikdo nic nechtěl a nebylo možné dokázat, že je dobrým člověkem.

Až jednou! To už na polích ležel sníh a zima ukazovala svoji sílu. Kdosi zabušil na vrata Jírova statku. Dva vandráci, promrzlí a hladoví. „Sedláku, nech nás přespat na slámě. Zimou už dál nedojdeme,“ zaprosili. „Jistě, jen poďte dál!“ pozval je polepšený Jíra do domu. Dokonce je pohostil teplou polévkou a nechal je přespat přímo ve světnici u kamen.

Jemu samotnému se zdál tu noc sen. Stál v něm uprostřed vyhořelého Čebína a rozhlížel se okolo a hledal. Ale po ohnivém muži nebylo ani památky. Zmizel, jako by se po něm voda slehla.

Naplnila se Tvá předpověď?

OHNIVÝ MUŽ

jméno:

O ohnivém muži na Čebíně

V Jilmu žil kdysi sedlák Jíra. Byl to člověk lakomý a zlý. Pro korunu by si nechal koleno vrtat, a když už musel nějaký peníz vydat, tak jej mnohokrát v dlani obrátil. Svůj statek střežil jako oko v hlavě. Jednoho podzimního večera, když venku zuřila bouře s vichřicí a ani psa by nevyhnal, zaslechl Jíra před vraty hlasy. Vstal tedy z postele, oblékl se a šel se podívat, kdo jej ruší.

„Sedláku, vyhořeli jsme, slituj se, nemáme kam hlavu složit, stačí nám stodola se senem.“ Před statkem stála skupinka lidí. A prosila Jíru, aby jim poskytl nocleh. To ale šeredně narazili. Jíra je hnal, ani přes práh ohřát je nepustil, a ještě pustil psy. Pak zalezl zpět do vyhráté postele a usnul. Náhle k němu ve snu promluvil hlas.

„Jíro, slyšel jsi o Čebíně? O ohnivém muži?“ Sedlák se celý zpocený posadil na postel. Báł se zlych snů a trvalo dlouho, než se mu podařilo znova usnout.

„Navštiv Čebín o půlnoci! Navštiv ohnivého muže.“ Ozvalo se, jen co trochu zabral. Jíra do rána už strachy neusnul. Další noc se opakovalo totéž, hrůzostrašný hlas jej lákal na rozpadlý dvorec Čebín, který před lety vyhořel. A příští noc zase. Nevyspalý a unavený sedlák se jedné noci zvedl a vyrazil do tmy venku, podél potoka směrem k Čebínu.

Hrůzou mu jen zuby jektaly. Ale kráčel dál, s hlavou sklopenou strachy se bál i dívat na cestu. Náhle si všiml, že stojí na místě, kde byl dříve dvůr Čebín. Ohněm zčernalé trámy zarostlé vysokou trávou a pár ohořelých polorozpadlých zdí, to jediné ze statku zbylo.

„Co tu hledáš?“ ozvalo se. V Jírovi by se krve nedořezal, ihned věděl, kdo k němu mluví. Ohnivý muž z Čebína!

„Kde jsi vzal tu drzost a odvalu přijít sem o půlnoci? Odtud ještě nikdo živý neodešel, svůj dvůr si ohlídám!“ V sedlákově byla malá dušička. Strachy o život tiše promluvil.

„Ve snu jsem slyšel hlasy, abych navštívil Čebín o půlnoci...“ A pak pokračoval dál. Hrůzou vyklopil ohnivému muži vše o lidech, kterým vyhořelo stavení, a i to, jak je vyhnal do deště.

„Stačí!“ vykřikl ohnivý muž. „Teď budu mluvit já.“ „Kdysi když ještě Čebín stál, přitáhli k němu v zimě kejklíři. Prosili mě, abych je schoval před lupiči, kteří je pronásledují. Vyhnal jsem ty vandráky a vysmál se jim. Druhý den je našli v lesích pobité do jednoho. V noci pak začal Čebín hořet. A já s ním. A hořím dodnes. Ty dopadneš stejně, jestli sám sebe nezměníš. Pokud to dokážeš, pak i mě osvobodíš z tohoto prokletí.“

Poté ohnivý muž zmizel. Vyděšený Jíra upaloval zpět do vesnice. Hlas k němu ve snu již nemluvil, ale sedlák stejně nespál dobře.

Jíra se snažil být lepším, ale nešlo to. Lidé jej už znali, takže po něm nikdo nic nechtěl a nebylo možné dokázat, že je dobrým člověkem.

Až jednou! To už na polích ležel sníh a zima ukazovala svoji sílu. Kdosi zabušil na vrata Jírova statku. Dva vandráci, promrzlí a hladoví. „Sedláku, nech nás přespat na slámě. Zimou už dál nedojdeme,“ zaprosili. „Jistě, jen pojďte dál!“ pozval je polepšený Jíra do domu. Dokonce je pohostil teplou polévkou a nechal je přespat přímo ve světnici u kamen.

Jemu samotnému se zdál tu noc sen. Stál v něm uprostřed vyhořelého Čebína a rozhlížel se okolo a hledal. Ale po ohnivém muži nebylo ani památky. Zmizel, jako by se po něm voda slehla.